

Formes de l'ombra. Poesia 1966 - 2002

Joan Fuster

L'esgarrifança

Quan em llegiu —ara fantasiejo—,
vosaltres, els poetes
adolescents dels temps que han de venir,
i em desxifreu, tan pacients, a cop
d'il·lusió, intuïció i diccionari,
potser pensant en quins estranys costums,
en quina llengua tan misteriosa
d'esses sonores i sordes, pronoms
febles enclítics, guionets i apòstrofs,
com un missatge de guerra xifrat,
que no l'entengui
l'enemic del futur, ¿travessareu
el temps amuntegat darrere vostre
i davant meu, ja ben perdut per tots,
i entrareu a les meves paraules desolades,
ruïnes d'una història inconnexa,
per trobar allò que us fa, allò que em fa
a mi com els vells mestres, a vosaltres
com jo, ni vell ni mestre però atent
a aquesta esgarrifança
—que no es perdi!—
que traspassa
com una llançadora de desig
aquest ordit tan tossut de la vida,
i deixareu també fragments en llengües
que es perdran com la meva
per tal que us els desxifrin
altres adolescents
d'altres temps que vindran —tot per l'esgarrifança!—,
i així de temps a temps,
d'un codi a un altre codi,
sempre el mateix missatge vagarós
—ramades populoses de paraules—,
fins a la fi dels segles
si és que hi ha fi dels segles?